

בש"פ 2264/19 - א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2264/19

לפני:

כבוד השופטת י' וילנר

המבקש:

א

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע בעמ"ת 68268-02-19 מיום
10.3.2019, שניתנה על ידי כב' השופטת ח' סלוטקי

בשם המבקש:

עו"ד דמיטרי ורניצקי

החלטה

1. בקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי" לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ח' סלוטקי) בעמ"ת 68268-02-19, מיום 10.3.2019 (להלן: החלטת בית המשפט המחוזי), בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט א' דורון) במ"ת 53707-12-18 מיום 25.2.2019 (להלן: החלטת בית משפט השלום). במסגרת החלטה זו, הורה בית משפט השלום על מעצר המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 24.12.2018 הוגש כתב אישום נגד המבקש, במסגרתו הואשם הלה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת-זוגו (להלן: כתב האישום). בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום

עמוד 1

ההליכים המשפטיים נגדו.

3. ביום 31.12.2018 הורה בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט א' דורון), לאחר הסכמת המבקש בדבר קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, על קבלת תסקיר מעצר. בהמשך לכך, ביום 31.1.2019 וביום 21.2.2019 התקבלו שני תסקירים (להלן: תסקירי שירות המבחן), כאשר בתסקיר המאוחר מבניהם המליץ שירות המבחן על חלופת מעצר - שילובו של המבקש בהליך טיפולי במסגרת "בית נועם" בפתח תקווה (להלן: "בית נועם"), וזאת תוך שהייתו של המבקש במקום במשך כל שעות היממה, במקביל לפיקוח שירות המבחן במשך שישה חודשים. בצד המלצתו זו על חלופת מעצר, ציין שירות המבחן כי אין ביכולתו לעמוד על רמת הסיכון הנשקפת מן המבקש אם וכאשר הוא מצוי תחת השפעת אלכוהול.

4. בהחלטתו מיום 25.2.2019, ציין בית משפט השלום כי תסקירי שירות המבחן אינם נותנים ביטוי ממשי למסוכנות הנשקפת מן המבקש, אשר בעברו שלוש הרשעות קודמות (האחרונה שבהן משנת 2018), ובכללן שני מקרי תקיפה של בת-זוגו. עוד קבע בית משפט השלום, כי לנוכח עמדת שירות המבחן בדבר רמת הסיכון הנשקפת מן המבקש ככל שיהיה תחת השפעת אלכוהול, אין באפשרותו לקבוע כי שילובו של המבקש ב"בית נועם" יוכל לאיין את מסוכנותו, במיוחד בהינתן ש"בית נועם" אינו מסגרת המוגדרת כחלופת מעצר הרמטית. לנוכח האמור, קבע בית משפט השלום בהחלטתו כי לא ניתן להורות על שילובו של המבקש ב"בית נועם", חרף המלצת שירות המבחן, והורה על מעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

5. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. בעררו, טען המבקש כי שגה בית משפט השלום בקביעתו כי החלופה ב"בית נועם" לא תיתן מענה למסוכנותו, שכן מדובר במסגרת טיפולית סגורה אשר מפעילה תכנית טיפול אינטנסיבית המיועדת לטיפול באלימות במשפחה. בפרט, המבקש טען כי מסוכנותו היא ספציפית כלפי בת-זוגו, אשר מתגוררת בבאר שבע, ועל כן אף הריחוק הגיאוגרפי של "בית נועם" מבית מגוריה של בת-זוגו, יש בו כדי לאיין את מסוכנותו. עוד טען המבקש כי "בית נועם" הוא מסגרת טיפולית אשר מוכרת ומפוקחת על-ידי שירות המבחן, ועל כן המלצתו של שירות המבחן גובשה מתוך בדיקה מקצועית ומעמיקה, ולנוכח האפשרות להגדיל את סיכויי שיקומו של המבקש במסגרת חלופה זו.

6. בהחלטתו מיום 10.3.2019 דחה בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש. בית המשפט המחוזי קבע כי לנוכח החשש בנוגע לשימוש באלכוהול על ידי המבקש, לא נראה כי יש במסגרת "בית נועם" כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערר שלפניי.

הבקשה דן

7. המבקש חוזר בבקשתו על עיקרי טענותיו לפני בית המשפט המחוזי ומוסיף וטוען כי החלטת בית המשפט

המחוזי לדחות את הערר, בניגוד להמלצת שירות המבחן לשלבו בהליך טיפולי במסגרת "בית נועם", מקימה עילה להתערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק ומחשש לעיוות דין. עוד טוען המבקש, כי סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים קובע כי על בית המשפט לבחון בכל מקרה ומקרה חלופת מעצר. המבקש מוסיף עוד כי ההחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו פוגעת באינטרס הציפייה שלו להשתלב בהליך טיפולי, וזאת לנוכח החלטת בית משפט השלום כי שירות המבחן יבחן את אפשרות שילובו בהליך טיפולי.

דיון והכרעה

8. לאחר דיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי לקבל תשובה.

הלכה היא כי על בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" בהליכי מעצר יחולו אמות מידה מצמצמות, והיא תתקבל רק במקרים מיוחדים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות כללית ציבורית, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות מיוחדות כדוגמת פגיעה בלתי מידתית בחירותו של המבקש או חשש לעיוות דין (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011); בש"פ 1171/18 חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.2.2018); בש"פ 1269/18 מריסאת נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.2.2018)).

9. בענייננו, חרף ניסיונותיו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני ובעל חשיבות כללית, הבקשה דנן נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי ונסיבותיו והיא אינה מעלה כל שאלה אשר חורגת מענייני הפרטי של המבקש. כמו כן, לא מצאתי כי עניינו של המבקש בא בגדר הנסיבות החריגות, כמו חשש לעיוות דין, אשר מצדיקות התערבותו של בית משפט זה.

10. למעלה מן הצורך, אוסיף כי הגם שהמבקש משליך יהבו על המלצת שירות המבחן לשחררו לחלופת מעצר ולשלבו בהליך טיפולי, כלל נקוט הוא בידינו כי תסקיר שירות המבחן משמש את בית המשפט ככלי עזר מקצועי בלבד, ואולם "אין הוא כובל את שיקול דעתו או מחייבו בבחינת 'כזה ראה וקדש'" (ראו: בש"פ 8097/14 אזברגה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.12.2014); בש"פ 3064/15 מאירוב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.5.2015); בש"פ 5540/18 ריפי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.8.2018)). הטעם המונח ביסוד לכך הוא שלנגד עיני שירות המבחן עומדים שיקולים אשר אינם חופפים לשיקולים המנחים את בית המשפט בהחלטתו בדבר מעצר עד תום ההליכים (ראו: בש"פ 4120/11 דדוש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (6.6.2011)).

11. סוף דבר: בשים לב לכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ט (3.4.2019).

ש ו פ ט

עמוד 3

